

RETTELSESBLAD

Erstatter bemærkninger til forslag til Inatsisartutlov af 19. august 2016.

(Med rettelsesbladet korrigeres mindre fejl i parallelstillingen, og beskrivelsen af begrebet "individuel permanent mærkning" bliver mere detaljeret.)

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Siden januar 2016 har der været udbrud af hundesyge i Qeqertaq og Ilulissat, hvor omkring 120 hunde døde af sygdommen. Undersøgelser foretaget af Veterinær- og Fødevarermyndigheden i Grønland indikerer, at mange af de grønlandske slædehunde ikke er vaccineret korrekt mod hundesyge og parvovirus.

Dyresundhedsmæssigt må den nuværende situation betragtes som yderst kritisk. Hundesyge er en særdeles pinefuld sygdom, og ender oftest med dødelig udgang for den ramte hund. Ligeledes er hundesygevirus yderst smitsomt og overføres nemt fra hund til hund, hvis der ikke udvises stor agtpågivenhed. Agtpågivenhed kan bl.a. udvises ved at adskille hundene og isolere syge individer samt individer, hvor der er mistanke om sygdom.

Der findes vaccination mod hundesyge, men skal denne vaccine opnå fuld virkning, er det afgørende, at alle hunde bliver vaccineret korrekt. Veterinær- og Fødevarermyndigheden i Grønland anbefaler vaccination 3 gange det første år og sidenhen én gang hvert tredje år.

Målet er på sigt at nedkæmpe hundesygen i så vid udstrækning som muligt. Skal det være muligt, skal alle hundebesiddere være bevidste om, at de har et fælles ansvar for, at sygdommen bliver holdt nede. Besiddere, som ikke vil vaccinere deres hunde, er med til at viderebære og opretholde et unødvendigt smittepres i miljøet.

Formålet med dette forslag er derfor, at vaccination mod hundesyge og parvovirus bliver lovpligtig på lige fod med rabies vaccination.

2. Hovedpunkter i forslaget

2.1 Lovpligtig vaccination, mærkning og registrering

På nuværende tidspunkt er der alene fastsat pligt til, at besidderen af en hund skal lade hunden vaccinere mod rabies, jf. Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 22 af 17. september 1997 om bekæmpelse af rabies, også kaldet hundegalskab. Heri fastsættes det, at Landskassen finansierer udgifter til vaccinationer af hunde i slædehundedistrikterne, fåreholderstederne samt af vildtlevende dyr. Øvrige hundebesiddere skal selv finansiere udgiften til vaccinationen. Samme model tænkes anvendt i nærværende lovforslag, da erfaring har vist, at risikoen for udbrud af hundesyge og parvovirus også er størst iblandt slædehunde og fårehunde, da disse individer typisk holdes samlet i større antal. Derudover er der et politisk ønske om at sikre netop disse grupper af hunde, da de er en del af Grønlands kulturarv.

Derudover må man antage, at besiddere af andre hunde end slædehunde og fårehunde allerede på nuværende tidspunkt i nogen grad afholder løbende udgifter til vaccinationer og mærkning af deres hunde. Det er bl.a. et krav for, at hunde kan indføres og udføres af landet, at de er vaccineret mod hundesyge, parvovirus samt rabies. Der vil således som udgangspunkt være tale om en merudgift til borgerne, da det nu også bliver lovpligtigt at lade sin hund vaccinere mod parvovirus og hundesyge samt mærke med individuel permanent mærkning. Det må dog formodes, at de fleste hundebesiddere allerede i noget eller fuldt omfang afholder udgifter til dette. Samtidig vil de fleste besiddere af almindelige hunde oftest kun have én enkel eller to hunde, hvorfor udgifter til vaccination og mærkning vil være forholdsmæssigt lavere, end det ville være for en besidder af et helt slædehundespann.

Ud fra en rimelighedsbetragtning må det derfor anses som en mindre udgift, som den almindelige borger må tåle.

Med forslaget foreslås indført lovpligtig vaccination mod hundesyge og parvovirus. Det er besidderen af hunden, som har ansvaret for, at hunden bliver vaccineret, mens det er kommunalbestyrelsens ansvar at stille en hundevaccinatør eller dyrlæge til rådighed for borgerne, så vaccination kan gennemføres efter lovens forskrifter.

Det er herudover ligeledes kommunalbestyrelsen der har ansvaret for at føre kontrol med vaccinationerne i kommunen samt registrering af hunde. Denne kontrol og registrering skal indberettes til Naalakkersuisut, som fører det overordnede tilsyn med området, samt koordinerer indsatsen mod bekæmpelse af smitsomme hundesygdomme på landsplan.

De enkelte kommunalbestyrelser har allerede ansat hundevaccinatører som følge af deres ansvar for at udføre rabiesvaccinationer. Umiddelbart vil det være de samme hundevaccinatører, der kan oplæres i at udføre vaccination mod hundesyge og parvovirus, samt mærkning. Der er således ikke tale om, at det er et fuldstændigt nyt program, der tænkes implementeret i kommunerne men snarere en overbygning på et allerede eksisterende program, som på samme tid effektiviseres og opdateres.

For både rabies, hundesyge og parvovirus er den dyrlægefaglige anbefaling at vaccinerer én gang hvert tredje år, efter dyret har modtaget de indledende vaccinationer i løbet af det første

år. Derfor vil kommunalbestyrelserne kunne koordinere disse vaccinationer, så der er sammenfald mellem, hvornår hundene vaccineres.

Udover vaccination, indfører forslaget også lovpligtig mærkning og registrering. De enkelte kommuner har allerede på nuværende tidspunkt fastsat krav om, at borgerne skal lade deres hunde mærke og registreres. Med dette lovforslag sikres det, at praksis ensrettes.

Det er desuden en altoverskyggende forudsætning, for at vaccinationsprogrammet kan implementeres korrekt, at hundene også bliver individmærket, for at der kan føres kontrol med hvilke hunde, der er vaccineret.

Hundesyge og parvovirus er yderst smitsomme, og er der således blot ét individ i et område, der smittes, kan sygdommen hurtigt sprede sig til de andre individer i området. Der er ingen vaccinationer, der dækker 100 %, men individer, der er vaccinerede, har mindre risiko for at blive smittet samt højere chancer for at overleve, såfremt det bliver smittet. Det er derfor absolut nødvendigt, at der føres ordentlig kontrol med hvilke hunde, der bliver vaccineret og hvornår. Derfor skal hundene mærkes og registreres.

2.2 Indberetninger

Naalakkersuisut fastsætter nærmere regler for kommunalbestyrelsens indberetninger af vaccinationer og mærkninger i kommunen.

Naalakkersuisut arbejder på at afdække muligheden for at opføre en landsdækkende database, der skal lette de kommunale sagsbehandleres arbejde med at indberette data til Naalakkersuisut. Det påtænkes, at denne database skal anvendes som portal for både kommunerne og borgerne, således at borgerne på længere sigt kan registrere nye kuld af hvalpe i databasen, og derigennem give kommunen besked om, at der er nye hunde, der skal vaccineres og mærkes.

Kommunalbestyrelsen skal på anmodning fra Naalakkersuisut indsende indberetninger om vaccinationer og mærkninger i kommunen. Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler om hvilke oplysninger, der skal indberettes, samt hvordan og hvornår indberetningerne skal foregå. Som nævnt arbejder Naalakkersuisut på at opbygge en landsdækkende database, hvori kommunerne skal indberette diverse oplysninger vedrørende vaccinationer og mærkninger. Denne database vil gøre det hurtigt og overskueligt for de enkelte sagsbehandlere at indføre den adspurgte data, og derved kan der forventeligt spares en betydelig mængde administrativt arbejde.

På nuværende tidspunkt skal kommunalbestyrelsen allerede indsende indberetninger til Naalakkersuisut vedrørende rabiesvaccinationer i henhold til samarbejdsaftalen mellem KANUKOKA, Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug og Veterinær- og Fødevarermyndigheden i Grønland (VFMG), som senest blev genforhandlet i 2014.

Kommunalbestyrelsen skal således allerede nu sende data til Naalakkersuisut, og der er derfor igen tale om en overbygning på et allerede eksisterende system. Dog forventes disse indberetninger at blive lettere at gennemføre i praksis med oprettelsen af den nye database.

2.3 Tvangsvaccination, mærkning og registrering

Ifølge Hjemmestyrets bekendtgørelse om rabies er der allerede på nuværende tidspunkt hjemmel til at tvangsvaccinere hunde mod rabies. Dette princip videreføres i nærværende forslag til også at gælde for vaccination mod hundesyge og parvovirus, samt mærkning og registrering.

Som tidligere omtalt er successen af vaccinationsprogrammet i høj grad afhængig af, at så mange individer som muligt bliver vaccineret, for at risikoen for udbrud mindskes mest muligt. Det er derfor nødvendigt, at myndighederne udstyres med dette redskab, i tilfælde af at enkelte hundebesiddere skulle modsætte sig den pligtige vaccination og mærkning, og dette ikke kan udskydes, enten af akutte eller praktiske årsager, og ikke tåler udskydelse indtil besidderen efterkommer et eventuelt pålæg. Dette er i overensstemmelse med eksisterende principper på hundeområdet, både i Grønland og i de øvrige nordiske lande, vi normalt sammenligner os med.

Samtidig vil det ikke være rimeligt over for de besiddere, der sørger for, at deres hunde vaccineres efter forskrifterne, at enkelte besiddere skal slippe afsted med ikke at vaccinere deres hunde og dermed bringe de allerede-vaccinerede hunde i risiko for at blive smittede, da vaccinationen som nævnt ikke dækker 100 %.

2.4 Aflivning når vaccination, mærkning og registrering ikke kan gennemføres

I rabiesbekendtgørelsen er det også på nuværende tidspunkt fastsat, at såfremt vaccinationen ikke kan gennemføres, skal dyret aflives. Dette princip videreføres ligeledes i dette forslag som et vigtigt redskab til at forhindre udbredelse af smitte med hundesyge og parvovirus.

Aflivning sker desuden for besidders regning og uden erstatning til besidderen.

Denne bestemmelse er nødvendig for at sikre en høj succesrate for vaccinationsprogrammet, og for at sikre, at uvaccinerede individer ikke kan komme til at videreføre smitte til andre.

Naalakkersuisut arbejder på nuværende tidspunkt på at udarbejde en bekendtgørelse om aflivning, hvori de nærmere regler vedrørende dette emne er oplyst. Det forventes, at aflivningsbekendtgørelsen foreligger på samme tidspunkt, som nærværende lovændring træder i kraft. I aflivningsbekendtgørelsen vil de nærmere procedurer fremgå, vedrørende

bortskaffelse af kadaver efter aflivning af en hund med henblik på at mindske risiko for smittespredning.

2.5 Udbrud og epidemier af hundesyge og parvovirus

Med forslaget foreslås det, at Naalakkersuisut fører den overordnede kontrol med større udbrud og epidemier af hundesyge og parvovirus, og koordinerer indsatsen mod sådanne udbrud på landsplan. Naalakkersuisut udfører allerede på nuværende tidspunkt lignende kontrol med bl.a. zoonoser. Den øvre koordination er nødvendig for at sikre en effektiv og ensartet indsats mod hundesygdomme.

Naalakkersuisut har allerede på nuværende tidspunkt ekspertviden på området, og det er derfor oplagt, at denne styring foregår fra centraladministrationen, da det også er herfra, det store overblik over udbrud på landsplan findes. Samtidig kan Naalakkersuisut rådgive og vejlede kommunalbestyrelserne i, hvordan den kommunale indsats bedst udføres, og sikre at et eventuelt udvidet vaccinationsprogram opnår mest muligt gavn.

2.6 Offentlig finansiering

Forslaget finansieres af Landskassen for den del der vedrører slædehunde og fårehunde. Som tidligere nævnt er disse grupper mere udsatte for smittefare end andre hunde, og har derfor brug for særlig beskyttelse. For de resterende hunde skal besidderen selv afholde udgifter til vaccinationer og mærkning. Det samme princip anvendes allerede i dag i rabiesbekendtgørelsen.

I de tilfælde hvor Naalakkersuisut godkender og anviser til et udvidet vaccinationsprogram grundet større udbrud og epidemier af hundesyge og parvovirus afholdes udgiften ligeledes af Landskassen. Dette er af hensyn til det akutte behov for at slå ned på sådanne udbrud for at forhindre at smittespredningen eskaleres. En sådan indsats kan ikke afvente, at besidderen af en hund betaler for vaccination, eller endda får råd til at afholde sådanne udgifter. Der må derfor kunne sættes ind øjeblikkeligt i sådanne situationer, hvilket kun kan lade sig gøre, såfremt Landskassen afholder udgifterne forbundet hermed.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov	
<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1 I Landstingslov nr. 18 af 30. oktober 1998 om slædehunde samt hunde- og kattehold, som ændret ved Inatsisartutlov nr. 28 af 18. november 2010 og ved Inatsisartutlov nr. 23

	af 22. november 2011, foretages følgende ændringer:
§ 4, stk. 1. ”Naalakkersuisut meddeler de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af de krav, der er fastsat i §§ 8, 12, 22 og 23 eller i regler fastsat i medfør heraf.”	1. § 4, stk. 1 affattes således: ”§ 4. Naalakkersuisut meddeler de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af de krav der er fastsat i §§ 8, 12, § 21, stk. 8, §§ 22, 23, eller i regler fastsat i medfør heraf. ”
§ 5. Kommunalbestyrelsen meddeler de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af de krav, der er fastsat i §§ 7, 9, 10, § 13, stk. 1, §§ 15, 16, 19 eller i regler fastsat i medfør heraf.	2. § 5 affattes således: ”§ 5. Kommunalbestyrelsen meddeler de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af de krav, der er fastsat i §§ 7, 9, 10, § 13, stk. 1, §§ 15, 16, 19, § 21, stk. 1-3, eller i regler fastsat i medfør heraf.”
Kapitel 7 <i>Overvågning m.v.</i>	3. <i>Overskriften til kapitel 7</i> affattes således: ” <i>Overvågning, mærkning og vaccination</i> ”
§ 21. Naalakkersuisut kan iværksætte overvågning af hunde og katte herunder indsamling og registrering af data, udtagning af prøver samt mærkning og registrering i forbindelse hermed. <i>Stk. 2.</i> Ejere af de i stk. 1 nævnte husdyr skal vederlagsfrit stille den nødvendige bistand til rådighed ved undersøgelser og udtagning af prøver og ved andre foranstaltninger, der iværksættes i henhold til loven.	4. § 21 affattes således: ”§ 21. Besidderen af en hund, herunder slædehunde og fårehunde, skal sørge for at hunden: 1) følger et af Naalakkersuisut fastsat vaccinationsprogram, hvor den vaccineres regelmæssigt mod hundesyge og parvovirus, og 2) mærkes og registreres med individuel permanent mærkning inden eller samtidig med første vaccination. <i>Stk. 2.</i> Hunden skal vaccineres tre gange i det første år, og herefter genvaccineres hvert tredje år. <i>Stk. 3.</i> Vaccination og mærkning efter stk. 1 må kun udføres af en uddannet dyrlæge eller en autoriseret hundevaccinatør. <i>Stk. 4.</i> Kommunalbestyrelsen påser at det nødvendige antal autoriserede hundevaccinatører eller dyrlæger ansættes i kommunen. <i>Stk. 5.</i> Naalakkersuisut uddanner og

	<p>autoriserer de kommunale hundevaccinatører efter kommunalbestyrelsens indstilling.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen skal på anmodning fra Naalakkersuisut indsende indberetninger om hunde, der vaccineres, mærkes og registreres i kommunen.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Naalakkersuisut kan iværksætte overvågning af hunde, herunder slædehunde og fårehunde, samt katte. I forbindelse med overvågningen kan Naalakkersuisut indsamle og udtage prøver samt foretage særskilt mærkning og registrering.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Besidderen af hunde, herunder slædehunde og fårehunde, samt katte skal vederlagsfrit stille den nødvendige bistand til rådighed for Naalakkersuisut eller kommunalbestyrelsen ved situationer som i stk. 7.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler om indberetninger efter stk. 6, herunder hvilke oplysninger kommunalbestyrelsen skal indberette, hvordan oplysningerne skal indberettes samt hyppigheden af indberetningen.”</p>
	<p>5. Efter § 21 indsættes:</p> <p>”§ 21 a. Såfremt besidderen af en hund, herunder slædehunde og fårehunde, modsætter sig en påbudt vaccination eller mærkning og registrering med individuel permanent mærkning, skal kommunalbestyrelsen foranledige, at hunden tvangsvaccineres, mærkes og registreres.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kan en tvangsvaccination, mærkning eller registrering efter stk. 1 ikke gennemføres, skal kommunalbestyrelsen foranledige at hunden aflives for besidderens regning og uden erstatning for besidderen.</p> <p>§ 21 b. Ved større udbrud og epidemier af hundesyge og parvovirus kan der alene foranstaltes et udvidet vaccinationsprogram</p>

	<p>efter anvisning og godkendelse fra Naalakkersuisut.</p> <p>§ 21 c. Landskassen afholder udgifter i forbindelse med vaccination mod hundesyge og parvovirus, samt mærkning af slædehunde og fårehunde.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udgifter til vaccinationer og mærkning udover det i § 21 fastsatte, samt vaccination og mærkning af andre dyr end de i stk. 1 anførte, afholdes af besidderen.”</p>
<p>§ 28. Overtrædelse af bestemmelserne i § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1 og 2, § 10, stk. 1-3, § 12, stk. 2 og 3, § 12 b, §§ 14-18, § 19, stk. 1, 2, 4 og 5, § 20 samt § 21, stk. 2, kan medføre bøde.</p>	<p>6. § 28, stk. 1 affattes således: ”§ 28. Overtrædelse af bestemmelserne i § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1-2, § 10, stk. 1-3, § 12, stk. 2-3, § 12 b, §§ 14-18, § 19, stk. 1, 2, 4 eller 5, § 20, og § 21, stk. 1, 2, 3 eller 8 kan medføre bøde.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>Inatsisartutloven træder i kraft d. 1. januar 2017, jf. dog stk. 2.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Besidderen af en hund, herunder slædehunde og fårehunde, hvor hunden er fyldt 1 år på tidspunktet for lovens ikrafttræden, skal sørge for, at hunden inden 1 år efter ikrafttrædelsesdatoen mærkes og registreres efter bestemmelserne i § 21.</p>

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget til ændring af Landstingslov om slædehunde samt hunde- og kattehold vil have en række økonomiske og administrative konsekvenser for såvel det offentlige, private og erhvervsdrivende.

3.1 Økonomiske og administrative konsekvenser for selvstyret

Lovændringen medfører, at det pålægges selvstyret at finansiere og drive et hundevaccinationsprogram for alle landets slædehunde og fårehunde. Det antages i nedenstående beregninger, at der i alt er 18.000 hunde, der falder i denne kategori. I forbindelse med implementeringen af vaccinationsprogrammet estimeres det, at der det første år (2017) pålægges selvstyret udgifter på ca. kr. 4.500.000:

- Hundene skal alle vaccineres 3 gange i løbet af det første år (2017), hvilket kræver i alt 54.000 stk. vacciner (kr. 1.922.400) samt sprøjter og kanyler (kr. 32.400).
- Derudover skal de 18.000 hunde mærkes med mikrochips (kr. 873.000), og der skal indkøbes 50 chipflæsere (kr. 75.000).
- Der skal opbygges en database (kr. 300.000) samt gennemføres borgeroplysning (100.000).
- Endeligt skal der ansættes en ny veterinær (kr. 650.000) til varetagelse af opgaven, samt afholdes udgifter til uddannelse af hundevaccinatørerne (kr. 500.000).

Tabel 1

Forventede udgifter til håndhævelse af hundelovsændring									
		2017		2018		2019		2020	
	pris/stk.	antal	Kr.	antal	Kr.	antal	Kr.	antal	Kr.
Ny veterinær	650.000	1	650.000	1	650.000	1	650.000	1	650.000
Chipaflæser	1.500	50	75.000	-	-	-	-	-	-
Mikrochips	48,5	18.000	873.000	4.500	218.250	4.500	218.250	4.500	218.250
Vacciner	35,6	54.000	1.922.400	13.500	480.600	13.500	480.600	31.500	1.121.400
Sprøjter og kanyler	0,6	54.000	32.400	13.500	8.100	13.500	8.100	31.500	18.900
Uddannelse		-	500.000	-	50.000	-	50.000	-	50.000
Borgeroplysning		-	100.000	-	100.000	-	20.000	-	20.000
Database			300.000		100.000		50.000		50.000
Kontrolbesøg					100.000		100.000		100.000
I alt			4.452.800		1.706.950		1.576.950		2.228.550
Rundet op (til nærmest 100.000)			4.500.000		1.800.000		1.600.000		2.300.000

I alt for perioden estimeres det, at udgifterne, der følge af lovændringen for perioden 2017-2020, vil beløbe sig til i alt kr. 10.200.000. For perioden 2021-23, forventes de samme udgifter til opretholdelse af programmet, som for perioden 2018-20, dvs. ca. kr. 5.700.000. Efter det første år, forventes de gennemsnitlig årlige udgifter for selvstyret at ligge i intervallet kr. 1.600.000 – 2.300.000, og i gennemsnit kr. 1.900.000 om året.

Konkret søges finansieringsbehovet dækket igennem en forhøjelse af bevillingen til veterinær og fødevarermyndigheden i Grønland på hovedkonto 50.01.01 på følgende beløb de kommende år.

Forventede udgifter til håndhævelse af hundelovsændring (kr.)

2017	2018	2019	2020
4.500.000	1.800.000	1.600.000	2.300.000

Administrativt vil selvstyret få det overordnede ansvar for implementeringen og driften af vaccinationsprogrammet. Til varetagelse af denne opgave skal der som nævnt ovenfor ansættes en veterinær.

3.2 Økonomiske og administrative konsekvenser for kommunerne

Det bliver de kommunale hundevaccinatører, der i praksis skal udføre arbejdet med mærkning og vaccination af slædehunde og fårehunde. I forvejen udfører disse vaccinatører lovpligtige rabies vaccinationer.

Forslaget skønnes at pålægge kommunerne et øget ressourceforbrug til mærkning og vaccinationer. Især i det første år (2017) må der forventes et højere ressourceforbrug som følge af mærkning, samt tre vaccinationer af alle hunde. I alt forventes denne opgave at kræve en arbejdsindsats svarende til 2,5-3 årsværk i 2017, 0,5-1,0 årsværk i 2018 og 2019, samt 1,0-1,5 årsværk i 2020. Dette estimat er et udtryk for det samlede forventede ressourceforbrug for alle landets fire kommuner.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget forventes at have den administrative konsekvens for den erhvervsdrivende hundebesidder, at det pålægges hundebesidderen at samarbejde med og stille sine hunde til rådighed for vaccinatøren.

Forslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget forventes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

6. Konsekvenser for borgerne

Forslaget medfører, at de private besiddere af hunde udenfor slædehundeområderne pålægges at lade deres hunde chipmærke og vaccinere imod hundesyge og parvovirus. I disse tilfælde er det hundebesidderen selv, der skal bære hele udgiften i forbindelse med mærkning og vaccination. Med de nuværende takster for vaccination fra kommunerne Sermersooq og Kujalleq, må den private hundebesidder forvente en merudgift på imellem ca. kr. 500 og kr. 1.500 til vaccination og mærkning det første år (2017). Derudover kan der forventes en merudgift til revaccination hvert tredje år på imellem ca. kr. 150 og kr. 450.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Forslaget forventes ikke at have andre væsentlige konsekvenser.

8. Høring af myndigheder, organisationer, m.v.

Forslaget har i perioden 13. maj 2016 til 17. juni 2016 været i høring på Naalakkersuisuts høringsportal, samt været fremsendt i høring hos følgende:

Grønlands Erhverv GE (ga@ga.gl)
Fisker- og fangerforeningen KNAPK (knapk@knapk.gl)
Politiet i GL (politi@politi.gl)
Fødevarestyrelsen FVST i DK (32@fvst.dk)
Justitsministeriet i DK (jm@jm.dk)
KANUKOKA (kanukoka@kanukoka.gl)
Sermersooq kommune (kommuneqarfik@sermersooq.gl)
Kujalleq kommune (kommune@kujalleq.gl)
Qaasuitsup kommune (qaasuitsup@qaasuitsup.gl)
Qeqqata kommune (qeqqata@qeqqata.gl)
Slædehundeførerforeningen KNQK (mikkel_jeremiassen@hotmail.com)
Landslægeembedet (nun@nanoq.gl)
Departementet for Erhverv (isiin@nanoq.gl)
Departementet for Kultur (ikiin@nanoq.gl)
Departementet for Sundhed (pn@nanoq.gl)
Departementet for Miljø (paian@nanoq.gl)
Formandens Departement (govsec@nanoq.gl)
Departementet for Finans (oeq@nanoq.gl)

Efter høringsfristens udløb har forslaget givet anledning til nedenstående bemærkninger.

Det bemærkes i den forbindelse, at høringssvarene alene gengives i hovedtræk på baggrund af en foretaget væsentlighedsvurdering, og departementets bemærkninger herom er angivet i kursiv.

Grønlands Politi bemærker i sit høringssvar, at der i bemærkningerne til en lov bør tages stilling til sanktionsniveauet, hvis der fastsættes mulighed for foranstaltninger i loven.

Veterinær- og Fødevaremyndigheden er ved at udarbejde et bødekatalog på dyreværnsområdet, som forventeligt vil bidrage til fastsættelse af bødeniveauet i henhold til denne nye lovgivning.

KNQK bemærker i sit høringssvar, at der skal laves en særskilt lov for slædehunde, i stedet for en samlet lov om slædehunde, hunde og katte. KNQK begrundet dette i en risiko for misforståelser og sammenblanding af husdyr og slædehunde.

I ændringsforslaget fremgår det tydeligt, hvornår der er tale om almindeligt hundehold, og hvornår der er tale om slædehunde. Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug er derfor af den overbevisning, at risikoen for misforståelser eller en sammenblanding af almindeligt hundehold og slædehunde er minimal.

KNQK bemærker endvidere, at bestemmelsen i ændringsforslagets § 21 c, stk. 1, ikke kan accepteres, da bestemmelsen omfatter alle slædehunde. KNQK mener, at der bør skeles mellem slædehunde ud fra, hvorvidt de benyttes til fiskeri, fangst, turisme eller fornøjelse.

En opdeling af slædehunde ud fra, hvorvidt de benyttes til fiskeri, fangst, turisme eller fornøjelse er uhensigtsmæssig, da den enkelte slædehund bør kunne benyttes til flere formål.

Grønlands Erhverv udtrykker i sit høringssvar, at der i forbindelse med ændringsforslagets § 21, stk. 4 bør tages stilling til, hvad en kommune skal gøre, såfremt det ikke er muligt at sikre, at der er en dyrlæge i den enkelte kommune.

Bestemmelsen i ændringsforslagets § 21, stk. 4 kræver, at kommunalbestyrelsen påser, at der er det nødvendige antal autoriserede hundevaccinatører eller dyrlæger ansat i kommunen. Såfremt kommunalbestyrelsen ikke kan sikre en dyrlæge i den enkelte kommune, så er det altså nok, at de istedet sikrer, at der er en autoriseret hundevaccinatør i kommunen. I henhold til ændringsforslagets § 21, stk. 5 kan kommunalbestyrelsen indstille personer med henblik på at blive autoriserede hundevaccinatører.

Grønlands Erhverv anbefaler desuden, at § 1, nr. 4 i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser ændres, så sidste del i sætningen, ” Dette omfatter de tilfælde hvor en person f.eks. passer en hund for en besidder nogle få dage eller under en besidders korterevarende ferie”, udskiftes med, ”ferie afholdt i henhold til den i Grønland gældende ferielov”.

Hvorvidt, det vurderes, at en besidder af en hund afholder korterevarende ferie, skal ikke afhænge af bestemmelserne i den i Grønland gældende ferielov.

Fødevarerstyrelsen har i sit høringssvar opfordret til, at der i ændringsforslaget indsættes en definition af begrebet ”brugshunde” for at gøre det klart, hvilke hunde der præcist anses som sådan.

Begrebet ”brugshunde” er blevet fjernet fra ændringsforslaget, så det tydeligt fremgår, hvilke hunde de enkelte bestemmelser omhandler.

Fødevarestyrelsen bemærker yderligere, at det kunne være relevant at overveje, hvorvidt ændringsforslaget bør omfatte andre sygdomme.

Departementet for Fiskeri, Fangst og Landbrug overvejer løbende, hvilke sygdomme der bør reguleres for. Dette ændringsforslag fremkommer som nævnt indledningsvis som en følge af den kritiske situation med udbrud af hundesyge i visse dele af Grønland. Fokus har derfor været herpå.

Følgende havde ingen bemærkninger:

PAIAN, PN, ISIIN, AN, KNAPK.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelse af de krav, der er fastsat i lovens §§ 8, 12, § 21, stk. 8, §§ 22, 23 samt regler udstedt med hjemmel i disse bestemmelser.

Ved ændringsforslaget gives der hjemmel til, at der ligeledes kan meddeles påbud og forbud efter den nye bestemmelse i § 21, stk. 8, hvoraf det fremgår, at besiddere af hunde, herunder slædehunde og fårehunde, samt katte skal stille den nødvendige bistand til rådighed vedlagsfrit for Naalakkersuisut eller kommunalbestyrelsen.

Herudover er bestemmelsen en fortsættelse af den hidtidige gældende bestemmelse.

Til nr. 2

Bestemmelsen giver Kommunalbestyrelsen hjemmel til at meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelse af de krav, der er fastsat i lovens §§ 7, 9, 10, § 13, stk. 1, §§ 15, 16, 19 og § 21, stk. 1-3 samt regler udstedt med hjemmel i disse bestemmelser.

Ved ændringsforslaget gives der hjemmel til, at der ligeledes kan meddeles påbud og forbud efter de nye bestemmelser i § 21, stk. 1-3, hvoraf det fremgår, at besidderen af en hund, herunder slædehunde og fårehunde, skal sørge for, at hunden følger et af Naalakkersuisut fastsat vaccinationsprogram mod hundesyge og parvovirus samt mærkes og registreres med individuel permanent mærkning, at hunden vaccineres tre gange i det første år og herefter genvaccineres hvert tredje år, samt at vaccination og mærkning kun må udføres af en uddannet dyrlæge eller autoriseret hundevaccinatør.

Herudover er bestemmelsen en fortsættelse af den hidtidige gældende bestemmelse.

Til nr. 3

Det foreslås, at overskriften til kapitel 7 ændres for at afspejle de nye områder, der reguleres i kapitlet.

Til nr. 4

Bestemmelsen er ny og regulerer, at den som har en hund i sin besiddelse skal sørge for, at hunden både følger et vaccinationsprogram, hvor den vaccineres regelmæssigt mod hundesyge og parvovirus, samt mærkes og registreres med individuel permanent mærkning, inden eller samtidig med at hunden modtager første vaccination. Begrebet ”individuel permanent mærkning” vil i praksis oftest betyde at hunden injiceres med en elektronisk chip, men formuleringen åbner op for, at anden individuel permanent mærkning kan benyttes såfremt forholdene fordrer det, og i tilfælde af at ny teknologi bliver tilgængeligt på området. Øretatoveringer betragtes ikke som permanent mærkning, da tatoveringen afbleges over tid og bliver ulæselig, ligesom øret nemt kan klippes af såfremt man ønsker at skjule ejeroplysninger, eller øret kan risikere at blive bidt af eller fryse af grundet de forhold, slædehunde lever under.

Bestemmelsen gælder for alle hunde jf. opremsningen ”hunde, herunder slædehunde og fårehunde”. Det er således alle hunde, der skal vaccineres, samt mærkes og registreres.

Det er som udgangspunkt ejeren af hunden, der har ansvaret for at sørge for, at hunden følger vaccinationsprogrammet samt mærkes og registreres. Derudover kan også den, der alene har en hund i sin ”besiddelse” drages til ansvar.

Udtrykket ”besidderen” er anvendt for at understrege, at ansvaret ikke blot tilfalder ejeren af en hund, men er udvidet til at omfatte enhver, der har en hund i sin besiddelse. Dette vil for eksempel gøre sig gældende, hvis hundens ejer er rejst bort i længere tid, eller hvis ejeren af anden årsag har overdraget hunden til en andens besiddelse uden at overdrage ejerskabet. Det vil desuden gøre sig gældende i de tilfælde, hvor ejerskabet ikke kan afdækkes, og der således er opstået tvivl om, hvem hundens faktiske ejer er. Ansvar for vaccination, registrering og mærkning tilfalder dermed også den, der alene har en hund i sin besiddelse, hvad enten vedkommende er hundens faktiske ejer eller ej.

Hvorvidt, en person har en hund i sin ”besiddelse”, må bero på en konkret vurdering, hvor følgende momenter bl.a. kan tillægges vægt: hvem har råderetten over hunden, hvor opholder hunden sig, hvor sover hunden, hvem giver hunden foder og vand, hvem har det øvrige daglige ansvar for hunden, hvem sørger for hundens almene pasning og pleje, hvor synes hunden at have tilhørsforhold, osv.

En person, der midlertidigt har en hund i sin varetægt, ifalder ikke ansvar efter § 21, stk. 1. Dette omfatter de tilfælde, hvor en person f.eks. passer en hund for en besidder nogle få dage eller under en besidders korterevarende ferie.

Selvom vaccination, mærkning og registrering, som beskrevet i lovens indledende bemærkninger, bliver dækket økonomisk af det offentlige (f.s.v. angår slædehunde og fårehunde), er det stadig besidderen af hunden, der har det overordnede ansvar for, at tilsikre enhver hund i vedkommendes besiddelse, er korrekt vaccineret, mærket og registreret. Bliver en besidder af en hund således opmærksom på, at en eller flere hunde i vedkommendes varetægt mangler vaccinationer eller mangler at blive mærkeret eller registreret, er det således vedkommendes ansvar og pligt at rette henvendelse til relevante myndigheder, med henblik på snarest muligt at rette op på forholdet.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at hunden skal vaccineres tre gange i det første år, og herefter genvaccineres hvert tredje år. Udtrykket "hunden" omfatter, ligesom i stk. 1, alle former for hunde.

For at opnå optimal dækning er udgangspunktet, at hundehvalpe skal vaccineres mod hundesyge og parvovirus første gang, når de er 8 uger gamle, og igen når de er 12 uger gamle, samt når de fylder 1 år. Herefter skal hunden genvaccineres hvert tredje år for at opnå en såkaldt booster-effekt af vaccinationen, som sikrer hunden en øget immunitet mod smitte fra hundesyge og parvovirus. Hunde, der ikke har modtaget vaccinationerne i løbet af deres første leveår, kan dog også vaccineres og opnå samme øgede beskyttelse mod smitte fra disse sygdomme. Disse hunde skal ligeledes vaccineres 3 gange i det første år, og sidenhen genvaccineres hvert 3. år.

Der opnås ikke bedre beskyttelse ved at vaccinere hunden oftere end det foreskrevne, og udgangspunktet må være, at vaccination kun foregår efter dyrlægefaglige anvisninger og anbefalinger eller på foranledning af en autoriseret hundevaccinatør.

Naalakkersuisut fastsætter et vaccinationsprogram, som gælder for samtlige kommuner.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter, at vaccination og mærkning efter stk. 1 kun må udføres af en uddannet dyrlæge eller en autoriseret hundevaccinatør.

Bestemmelsen skal sikre, at hunden ikke lider overlast eller fejl-vaccineres. Det er således alene en uddannet dyrlæge eller hundevaccinatør, som er autoriseret af Naalakkersuisut, som kan vaccinere eller mærke hunde efter denne lovs bestemmelser.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen skal påse, at det nødvendige antal autoriserede hundevaccinatører eller dyrlæger ansættes i kommunen.

Det er således kommunalbestyrelsen, der har ansvaret og pligten til at sikre, at der sker ansættelse af de nødvendige dyrlæger eller vaccinatører i kommunen, for at opgaven med vaccination samt mærkning og registrering kan løses i overensstemmelse med lovens bestemmelser.

Kommunalbestyrelsen tilrettelægger selv arbejdsplaner for de dyrlæger og vaccinatører, der er ansat i kommunen. Det er derfor kommunalbestyrelsens opgave at vurdere, hvor mange dyrlæger og vaccinatører det er nødvendigt at ansætte for at indfri kravene fastsat i medfør af denne lov. Nogle kommuner har flere hunde end andre, og det vil derfor variere hvor mange dyrlæger eller vaccinatører, der er behov for at ansætte i de forskellige kommuner. Bliver det klart, at de af kommunalbestyrelsen ansatte dyrlæger og vaccinatører ikke formår at løfte opgaven med at tilbyde vaccinationer og mærkning til alle kommunens hunde, er det kommunalbestyrelsens pligt at sørge for at opjustere antallet af dyrlæger og vaccinatører.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastsætter, at det alene er Naalakkersuisut, der kan uddanne og autorisere de kommunale hundevaccinatører efter kommunalbestyrelsens indstilling.

En hundevaccinatør skal således opnå godkendelse fra Naalakkersuisut, førend vedkommende har lov til at vaccinere og mærke hunde efter denne lov.

Bestemmelsen skal sikre, at hunde ikke lider overlast, ved at personer, der ikke er professionelt optrænede i at vaccinere og mærke hunde, foranlediger disse uden det tilstrækkelige kendskab til hundes fysiologi, vaccinationer og korrekt mærkning.

Naalakkersuisut planlægger uddannelsesforløb for de kommunale hundevaccinatører.

Kommunalbestyrelsen skal indstille de egnede kandidater, som kommunalbestyrelsen har tænkt sig at beskæftige i kommunen som hundevaccinatører, til at deltage i Naalakkersuisuts hundevaccinatøruddannelse og dermed opnå autorisation i henhold til denne lov.

Naalakkersuisut kan nægte at autorisere en indstillet kandidat, hvis det efter endt uddannelsesforløb ikke findes ansvarligt at autorisere kandidaten. F.eks. hvis det findes, at vedkommende ikke er egnet til at bestride hvervet som hundevaccinatør.

Til stk. 6

Bestemmelsen fastsætter, at kommunalbestyrelsen på anmodning fra Naalakkersuisut skal indsende indberetninger om de hunde, der er vaccineret, mærket og registreret i kommunen.

Bestemmelsen skal sikre den nødvendige systematisering og koordination af vaccinationsprogrammet på landsplan. Nægter en kommunalbestyrelse at indsende disse

indberetninger, kan Naalakkersuisut indbringe kommunalbestyrelsen for det kommunale tilsynsråd.

Til stk. 7

Bestemmelsen fastsætter, at Naalakkersuisut kan iværksætte overvågning af alle hunde samt katte. I forbindelse med overvågningen kan Naalakkersuisut indsamle og udtage prøver og foretage særskilt mærkning og registrering udover hvad der er fastsat i stk. 1.

Bestemmelsen finder anvendelse ved udbrud af hundesyge og parvovirus, når der kræves en ekstraordinær indsats grundet udbruddets omfang og karakter.

Til stk. 8

Bestemmelsen er i sit væsentligste en videreførelse af lovens tidligere § 21, stk. 2. Dog er begrebet ”ejeren” udvidet til at hedde ”besidderen”, jf. Betragtningerne under stk. 1.

Bestemmelsen pålægger besidderen af hunde, herunder slædehunde og fårehunde, samt katte, vederlagsfrit at stille den nødvendige bistand til rådighed i lighed med den lovgivning, der findes omkring bekæmpelse af andre smitsomme sygdomme og zoonoser. Herunder kan Naalakkersuisut f.eks. pålægge besidderen at indfange og pacificere hans hunde eller katte, således at Naalakkersuisut kan udføre de i stk. 7 nævnte opgaver.

Til stk. 9

Bestemmelsen fastsætter, at Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler i bekendtgørelsesform vedrørende indberetninger efter stk. 6. Disse regler kan omfatte, hvilke oplysninger kommunalbestyrelsen skal indberette, hvordan oplysningerne skal indberettes, samt hyppigheden af indberetningerne.

Naalakkersuisut kan således f.eks. fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal indberette oplysninger om vaccinationer, mærkninger og registreringer via en elektronisk database.

Til nr. 5

Til § 21 a, stk. 1

Bestemmelsen er ny og regulerer, at såfremt besidderen af en hund modsætter sig en påbudt vaccination eller mærkning og registrering, da skal kommunalbestyrelsen foranledige at hunden tvangsvaccineres, mærkes og registreres. Udtrykket ”besidderen” er en videreførelse af samme begreb som anvendes i § 21. Bestemmelsen omfatter ligeledes alle hunde, jf. opremsningen ”hunde, herunder slædehunde og fårehunde.”

Besidderen kan siges at modsætte sig vaccination, mærkning og registrering, hvis han bevidst undlader at rapportere manglende vaccination eller mærkning og registrering af sin hund eller hunde til kommunalbestyrelsen. Ligeledes vil det være tilfældet, når besidderen nægter at lade hundevaccinatøren eller dyrlægen udføre vaccination eller mærkning, eller når besidderen

nægter at bistå vaccinatøren eller dyrlægen med at indfange og pacificere sin hund, således at vaccination eller mærkning kan gennemføres.

Kommunalbestyrelsen kan bede politiet om assistance, såfremt det bliver nødvendigt at hente hunde eller få adgang til en hundebesidders hjem med henblik på at gennemføre en tvangsvaccination, og hundebesidderen nægter at tillade de af kommunalbestyrelsen udsendte dyrlæger eller hundevaccinatører adgang til det sted, hvor hunden opholder sig.

Til § 21 a, stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at såfremt tvangsvaccination, mærkning eller registrering efter stk. 1 ikke kan gennemføres, da skal kommunalbestyrelsen foranledige, at hunden aflives for besidderens regning og uden erstatning for besidderen.

Bestemmelsen reducerer risikoen for, at smittebærende eller potentielt smittebærende hunde overfører smitte til raske individer således, at livsfarlige sygdomme spreder sig.

Bliver en hund ikke korrekt vaccineret og mærket, kan der ikke føres kontrol med bekæmpelsen af smitsomme hundesygdomme. Det er derfor nødvendigt, at de offentlige myndigheder udstyres med denne mulighed, hvis besidderen af en hund nægter at samarbejde og ikke lade sin hund eller hunde vaccinere og mærke, af hensyn til preservation af den øvrige hundebestand.

Typisk vil tvangsaflivning forekomme, når en dyrlæge eller hundevaccinatør ved selvsyn konstaterer at en hund enten allerede er syg eller udviser symptomer på sygdom, sammenholdt med det faktum at hunden ikke er mærket og registreret. Kommunalbestyrelsen skal da foranledige aflivning. Aflivning skal så vidt muligt søges udført øjeblikkeligt, både af hensyn til at hundens lidelse ikke trækkes i langdrag, men også for at mindske risikoen for udbredelse af smitte.

Grundprincipperne for den offentlige forvaltning skal iagttages, ved overvejselsen af om denne bestemmelse skal tages i brug. Herunder skal proportionalitetsprincippet iagttages, således at andre mindre indgribende foranstaltninger søges taget i brug, førend hunden eller hundene aflives.

Overlevelseshraten for uvaccinerede slædehunde og fårehund er så lav, at den praktisk talt ikke er eksisterende. Slædehunde og fårehunde lever en anden, hårdere tilværelse end almindelige hunde, og vil typisk ikke kunne holdes isoleret fra andre hunde, imens man venter på en bedring i sygdommen. I mange tilfælde hvor slædehunde er begyndt at udvise symptomer på hundesyge om morgenen, er de døde allerede samme aften, i store smerter. Derfor vil en uvaccineret slædehund eller fårehund, der er syg eller udviser symptomer på sygdom, altid skulle aflives øjeblikkeligt, så vidt muligt med besidderens accept, og ellers som tvangsaflivning.

Almindelige hunde, som ikke er vaccinerede, har en lille chance for at overleve et sygdomsudbrud. Denne vurdering er det udelukkende en dyrlæge der er kompetent til at foretage, og hunden kan også alene behandles af en dyrlæge. Såfremt dyrlægeassistance er mulig i disse tilfælde, kan en tvangsaflivning udskydes indtil der er indhentet udtalelse fra en dyrlæge. Det klare udgangspunkt må dog også i disse tilfælde være, at hunden skal aflives, så vidt muligt med besidderens accept, og ellers som tvangsaflivning.

Såfremt besidderen nægter at give accept til aflivning eller nægter at give de af kommunalbestyrelsen udsendte dyrlæger eller vaccinatører, som har tilladelse til at forestå aflivning af hunde, adgang til det sted, hvor hunden opholder sig, kan kommunalbestyrelsen bede politiet om assistance.

Aflivning efter denne bestemmelse sker for besidderens regning og uden erstatning for besidderen. Såfremt en hund må tvangsaflikes, vil det være som følge af besidderens egen forsømmelse i at efterkomme de i loven fastsatte krav om vaccination. Det er besidderens ansvar, at sikre sine hunde ved vaccination og mærkning. Der udbetales derfor ikke erstatning for en hundebesidders egen forsømmelse med at efterkomme lovens krav.

Til § 21 b

Bestemmelsen er ny og fastsætter, at i tilfælde af udbrud og deciderede epidemier af hundesyge og parvovirus skal vaccination foregå under anvisninger og med godkendelse af Naalakkersuisut.

Bestemmelsen sikrer, at sådanne vaccinationsprogrammer systematiseres og koordineres optimalt for derved at effektivisere indsatsen mod sygdommens spredning. Naalakkersuisut kan, som øverste tilsynsmyndighed, føre kontrol med de berørte områder på tværs af kommunegrænser, og har derved den bedste mulighed for at danne sig et overblik over, hvor indsatsen skal sættes ind. Samtidig vil denne øvre koordination mindske risikoen for, at individer, der allerede er smittet med hundesyge eller parvovirus, ikke bliver fejlvaccineret. Vaccinationen er udelukkende forebyggende, og kan således ikke kurere hunde, der allerede er syge. Sådanne individer må aflives øjeblikkeligt for at forhindre smittespredning. Naalakkersuisut er, som ekspert på ressortområdet for udryddelse af veterinære sygdomme, den bedste egnede myndighed til at planlægge vaccinationsprogrammer, når der er tale om større udbrud og epidemier, samt at bistå med rådgivning og vejledning af kommunalbestyrelserne.

Ved udbrud og epidemier eller hvor kommunalbestyrelsen har mistanke om udbrud og epidemier, skal kommunalbestyrelsen derfor omgående tage kontakt til Naalakkersuisut med henblik på at udarbejde en indsatsplan og modtage rådgivning, om hvordan et eventuelt udvidet vaccinationsprogram skal tilrettelægges og udføres.

Til § 21 c, stk. 1

Bestemmelsen er ny og regulerer, hvorledes udgifterne i forbindelse med vaccinationsprogrammet samt mærkning efter § 21, finansieres. Udgifterne afholdes således af Landskassen.

Til § 21 c, stk. 2.

Bestemmelsen fastsætter, at udgifter til vaccinationer og mærkninger udover det i § 21 foreskrevne alene skal afholdes af besidderen. Dette betyder f.eks. at besidderen af en almindelig hund, som ikke er en slædehund eller fårehund, selv skal afholde udgifterne til alle vaccinationer, samt mærkning.

Til nr. 6

Bestemmelsen er en videreførelse af gældende lovgivning. Bestemmelsen er dog udvidet således, at overtrædelse af de nye bestemmelser i § 21, stk. 1-3 eller stk. 8 også kan medføre bøde. Herudover er bestemmelsen en videreførelse af den hidtidige gældende bestemmelse.

Det kan således medføre bøde, såfremt besidderen af en hund efter § 21 stk. 1, nr. 1-2 ikke sørger for, at sin hund følger det af Naalakkersuisut fastsatte vaccinationsprogram, samt mærkes og registreres med individuel permanent mærkning. Efter § 21, stk. 2, kan det medføre bøde, hvis besidderen af en hund ikke sørger for, at hunden vaccineres tre gange i det første år, og herefter genvaccineres hvert tredje år. Efter § 21, stk. 3, kan det medføre bøde, såfremt det ikke er en autoriseret hundevaccinatør eller uddannet dyrlæge, der udfører vaccinationen og mærkningen. Efter § 21, stk. 8 kan det medføre bøde, såfremt besidderen af en hund ikke yder den beskrevne bistand.

Til § 2

Det foreslås, at Inatsisartutloven træder i kraft d. 1. januar 2017.

Til stk. 2

Bestemmelsen er ny. Denne overgangsbestemmelse skal sikre, at også de hunde, som er fyldt 1 år på tidspunktet for lovens ikrafttræden, bliver mærket og registreret senest et år efter ikrafttrædelsesdatoen, således at forvaltningen kan føre effektiv kontrol med implementeringen og udførelsen af vaccinationsprogrammet fastsat i medfør af § 21.